

Het Parool

September 27, 2019

Sophia Zürcher

HET PAROOL VRIJDAG 27 SEPTEMBER 2019

Huiselijk detail op dikke laag verf

CACHE-CACHE

MATHIEU CHERKIT

Waar Albada Jelgersma,

Lijnbaansgracht 318

Te zien t/m 19/10

Al zeker tien jaar schildert Mathieu Cherkit niets anders dan zijn directe omgeving: zijn huis. Dat klinkt saai, want hoe lang kunnen je keuken, je trap, je hal eigenlijk bekoren? Heel lang, bewijst Cherkit.

Jarenlang schilderde hij het rommelige familiehuis in Saint-Cloud (Parijs). Hij heeft er zeker 190 schilderijen van gemaakt. Onlangs is hij verhuisd, dus dat is best nieuwswaardig voor de volgers van zijn werk. Hij heeft eerst het nieuwe huis zelf geschilderd – zou hij de radiator in de keuken omwille van zijn schilderkunst feloranje hebben geverfd? – en is daarna een nieuwe reeks schilderijen begonnen. Een selectie daarvan is nu te zien bij galerie Albada Jelgersma.

Het is een grote verandering dat in dit nieuwe huis minder rommetjes liggen, maar verder houdt Cherkit consequent vast aan zijn werkmethode. Eerst brengt hij dikke, dikke lagen verf aan op het doek. Als je de zijkant bestudeert, zie je kanjers van onderlagen: zwart, groen, blauw.

Slechts één detail

Als hij alles helemaal vol heeft geplamuurd, schildert hij iets uit zijn huis. Een hoekje van de woonkamer, een doorkijkje vanuit zijn atelier, het

→ Een hoekje uit het huis van schilder Cherkit. FOTO GALERIE ALBADA JELGERSMA

Hoe lang kunnen schilderijen met een keuken, trap of hal bekoren? Heel lang

raam van de keuken. Soms zou je kunnen twijfelen uit welke tijd dit interieur komt, zo tijdloos lijkt het dan, tot een printer of een Nespresso-apparaat je weer in het nu brengt.

Geestig genoeg beschildert hij ook de uitstekende delen van die dikke onderlagen; die meloen op de keukentafel lijkt daardoor een stukje buiten het schilderij te steken.

Hoewel de verf er dik op ligt, hebben zijn schilderijen vrij weinig reliëf. Behalve dat de verf ongestadig op bepaalde plekken kraakt en rimpelt door het drogen. Cherkit houdt van die onvoorspelbaarheid.

Zijn eigen voorkeuren zijn al even onnavolgbaar, waardoor je wel twee, vier, zes keer moet kijken om te zien hoe het schilderij in elkaar zit. Het gaat namelijk niet om het afbeelden van zijn huis, maar om het maken van een schilderij, om compositie, kleur, verf.

Hij smijt perspectieven op het doek, waardoor het je gaat duizelen. Hij voegt kleuren toe, en vormen. Een saai donker stukje achter in de hal wordt daardoor een sprankelend geometrisch-abstract hoekje.

Toen dat schilderij omwaaide en op verkwasten landde, maakte hij van de nood een deugd en schilderde hij een steel aan de zwarte klodder: ook op het schilderij ligt er nu een kwast op de grond. Prettig wel, die nonchalance.

Cherkit legt zich misschien een beperking op als het om onderwerpen gaat, maar binnen die kaders ademt zijn werk een en al vrijheid.

Sophia Zürcher

Homely detail on a thick coat of paint

For at least ten years, Mathieu Cherkit has painted nothing other than his immediate surroundings: his house. That sounds boring, because how long can your kitchen, your stairs, your hall actually charm? For a long time, Cherkit proves.

For years Cherkit painted the messy family house in Saint-Cloud (Paris) and made at least 190 paintings. The artist recently moved, so that's pretty newsworthy for the followers of his work. He first painted the new house himself - would he have painted the radiator in the kitchen bright orange because of his painting? - and then a new series of paintings started. A selection of these can now be seen at gallery Albada Jelgersma.

It is a big change that there is less mess in this new house, but otherwise Cherkit is consistently sticking to its working method. First he applies thick layers of paint to the canvas. If you study the side, you will see the big bottom layers; black, green, blue.

Just one detail

When Cherkit has filled the painting completely, he paints something from his house. A corner of the living room, a view from his studio, the window of the kitchen. Sometimes you might doubt what era this interior comes from, it seems so timeless, until a printer or a Nespresso machine brings you back into the now.

Wittily enough, he also paints the protruding parts of those thick undercoats; the melon on the kitchen table therefore seems to stick out of the painting.

Although the paint is thick, his paintings have relatively little relief except for the unsteady paint cracks and wrinkles in certain places due to drying. Cherkit loves that unpredictability.

His own preferences are equally inimitable, so you have to look two, four, six times to see how the painting works. After all, it is not about depicting his house, but about making a painting about composition, color, and paint.

He throws perspectives on the canvas, that makes you dizzy. He adds colors and shapes. A dull dark part at the back of the hall thus becomes a sparkling geometric-abstract corner.

When that painting fell over and landed on some paint brushes, he turned necessity into a virtue and painted a stick on the black blob: in the painting, too, there is now a brush on the floor. That nonchalance is nice.

Cherkit may impose a restriction when it comes to choice of subject, but within those frameworks, his work exudes freedom.